

szerint a közgyűlési tagok számát a mindenkor bejegyzett kamarai tagok 10 százalékában kell megállapítani, úgy, hogy a vezetőség stb. mellett mindenkor 150—200 közgyűlési tagot válasszana a budapesti kar. Ugyanakkor lehetővé kell tenni, hogy a vezetőségi tisztségekre és választmányi tagságra jelöltek, ha a választásnál kisebbségben maradnak, a közgyűlési tagságot azért elnyerhessék.

A közgyűlési tagok választásának a lajstromos választás rendszere szerint kellene történnie. Van olyan javaslat is, hogy a választás ép úgy, mint eddig, a vezetőség és a választmány tagjaira, listák alapján, de a szavazatok egyéni számbavételével történjék. Helyesebb lenne azonban a lajstromos választás, mert az biztosítaná, hogy az ügyvédi közélet pártjainak és frakcióinak minden árnyalata képviselőhöz jusson a kisközgyűlésen. Már pedig a kisközgyűlés működésének nemcsak ethikai súlyát, de eredményességét is csak így lehet biztosítani.

Elhangzottak olyan hangok is, hogy a közgyűlési tagságot 5 évi, a választmányi tagságot pedig 10 évi ügyvédi gyakorlathoz kellene kötni. Nem hisszük, hogy komoly vita tárgyát képezhetné ez az elgondolás, mert hiszen annak megvalósulása azt jelentené, hogy a budapesti ügyvéd kisebb jogú lenne, mint a vidéki, aki a régi szervezet szerint minden idő és korbelti korlátozás nélkül nyerheti el ezeket a tisztségeket. De rá kell mutatnunk arra, hogy ez a törekvés nemcsak korszerűtlen és reakciós volta miatt, de azért sem helyes, mert megfelelő ethikai alapja sincsen. Ugyanakkor, amikor az országgyűlési képviselőség korhatára 30 évben van megállapítva, a mégis csak kisebb keretű és jelentőségű ügyvédi kamarai tisztség korhatárát minimálisan 31 illetve 36 évben megállapítani mégsem lehet. Hivatkoznak arra is, hogy a választmányi tag egyúttal fegyelmi bíró is. Ezzel szemben arra kell rámutatnunk, hogy a kir. ítélőbírói kinevezés korhatára 26 év!

Szükségesnek tartanók olyan rendelkezés kimondását is, hogy a közgyűlési tagok részére a közgyűlésen való megjelenés kötelezővé tétessék, és hogy többszöri igazolatlan elmaradás esetén az illető tag elveszti közgyűlési tagságát.

Tudomásunk szerint az igazságügyminiszterium is foglalkozik már a reform megvalósításának kérdésével, úgy hogy annak megvalósítása rövidesen várható. A reform természetesen nem érintené a vidéki kamarák eddigi szervezetét, ahol is a tagok jelentősen kisebb számára való tekintettel nincs szükség a közgyűlés szervezetének megváltoztatására. — így —

„Budapesti ügyvéd 1932.” részt vett a kamarának októberi rendkívüli közgyűlésén. Nem kellett tolongania, volt hely a teremben bőven. Nem mintha az ügyvédek manapság annyira elfoglaltak volnának, hogy szombat délután hat órára sem tud-

nak irodájuktól szabadulni; vagy mintha nem volna elég közös probléma, amely megtárgyalást és egységes kari vélemény kialakulását igényelné; bizonyára nem. Talán csak a fásultság lett nagyobb a lelkek felett és a reménytelenség — avagy reakciója ez a részvétlenség annak a túlfokozott aktivitásnak, amely a tavaszi kamarai választások alkalmával az ügyvédi politika életében megnyilatkozott. Úgy látszik, igaza van azoknak az öreg skeptikusoknak, akik azt mondják, hogy az ügyvédi kar csak egyszer három évben tud a saját sorsa iránt érdeklődni — a választások idején?

Miről volt szó ezen a közgyűlésen? Ha nem is volt zsufolt a terem, saját hangját alig hallhatta az ember, mert csak kevés szónok és csak rövid időre tudott kellő meghallgatásra találni, a túlkiabálók és közbekiáltók hangzavarában. Még elnökünk is csak nehezen jutott olykor szóhoz és nehezen tudott meghallgatást szerezni másoknak — a szólásszabadság nevében.

Az elkeseredettség két témánál tört ki leghangosabban. Az egyik téma az ügyvédség erkölcsi integritására és jóhírnevére vonatkozott, a másik pedig a gazdasági harcban fuldokló kartársak védelmét illette.

Az ügyvédség jóhírnevét sajnos, igen magas helyről érte újabban is megbántás. Joggal zúdulhatott fel a kartársak egyeteme, amikor a „zsaroló ügyvéd” fogalmát oly élesen exponálták a közvélemény előtt, mintha ez a típus a nagyközönség egyik legveszedelmesebb és legvirulensebb mérgezője volna. És azok, akiknek hivatásuk volna erre a kellő felvilágosító választ megadni a megbántott kar nevében, mintha túlcsendesek lettek volna ez alkalommal.

Zsaroló ügyvédek...? „Budapesti ügyvéd 1932.” körülnéz a maga kis irodájában, de körültekint jól ismert kartársainak dolgaiban is: vajjon kiket zsarolunk mi? Azt az adóst vajjon, aki már nem is mer a hitelezőjéhez fordulni újabb halasztásért, hanem annak ügyvédjétől kér újabb és újabb haladékot és az árverés előtti napon néhány pengővel a kezében, az árverés felfüggesztését kéri és meg is kapja, még ha a hitelező ügyfél görbe szemmel nézi is emiatt az ügyvédjét?

Mi zsarolunk...? Azt az ügyfelet talán, akinek az ügyét alig-alig valami kis előleggel indítjuk meg és évekig fáradunk érte; esetleg az első vagy másodfokon megnyerjük a perét, azonban a t. ügyfél egyességet köt és a költségtől elesünk, mert az törvény nem védi meg az ügyvédet megszolgált költségéhez való jogában, csak ha a per jogerősen be van fejezve és végrehajtásra kerül a sor?

Mi ügyvédek zsarolunk...? Eszébe jut a sok sok „budapesti ügyvéd 1932.”, aki pár pengős vagyonfelügyelői díját sem kapja meg; észébe jut az a sok kartárs, aki a nagyhatalmú és vagyonú ügyfél előtt remegve gondol arra, hogy egy rossz pil-

lanat elég és a kenyere elvész, s akit éhbéres pausálé mellett kell kiszolgálni.

Vajjon mikor és mely téren van módja az ügyvédnek e minőségében a Btk. 350. §-ába ütköző zsarolás vétségét elkövetni; mert vajjon minő más eszköz van az ügyvéd kezében, minthogy a bíróság segítségével késztet valakit cselekvésre, türésre vagy abbanhagyásra s vajjon a bíróság nyújthat-e olyan valaminek elérésére jogsegélyt, ami nem jogos, ami nem igazságos?

De hagyjuk e témát. A másik téma, ami a kamarának ezt a közgyűlését izgalomba hozta, beléleti természetű. A felzúdulást az okozta, hogy a mai hihetetlen és példa nélküli válságos napokban — e napok sajnos, már nem hónapok, hanem évek óta tartanak és fokozódó bajjal zúdulnak az ügyvédekre — a kamara kénytelen sok száz ügyvédet kizárni, mert „az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézetéről szóló 1908: XL. t.-c., az 1914: LII. és az 1925: XX. t.-c. egyes rendelkezéseinek módosításáról és kiegészítéséről alkotott 1928. évi XI. t.-c. 1. §-a értelmében az ügyvédi kamara választmányja az ügyvédi lajstromból törölni köteles azt az intézeti tagot, aki intézeti járulékát az esedékesség napjától számított egy év alatt a hozzá ajánlott lévelben intézett felhívás dacára meg nem fizette.”

Kizárás tehát, mert — az ügyvéd annyit sem tud keresni, hogy az intézeti járulékot megfizesse. Megfosztása a kereseti lehetőségtől egyszer s mindenkorra. Talán, mert jobb az ilyen embert előbb eltávolítani, mielőtt esetleg ő maga végez magával, kevésbé hivatalos módon?

A törvény — mondották a közgyűlésen azok, akik magyarázni igyekeztek a kizárási határozatokat és rámutattak arra is, hogy a kamara mindenkor megtett minden lehetőt, részletfizetések engedélyezésével, hogy e határozatok életet tompítsa.

A felszólalók — már amennyire a zajban és a kétségbeesésükben ágálók kiabálásai közben szóhoz juthattak — példákkal illusztrálták, mily lesújtó hatással vannak ezek a kizárások azokra a kollégákra, akik önhibájukon kívül kerülnek abba a helyzetbe, hogy nem tudnak fizetni. A viszonyok egyelőre teljesen vigasztalanok és ki meri remélni, hogy belátható időn belül javulni fognak? Vajjon célszerű-e fenntartani azt a törvényt, amely talán megfelelő volt jobb idők jobbsorsú ügyvédeknek, de a mai időkben csak a meglévő bajok fokozására alkalmas? Ki gondolhat arra, hogy harminc vagy negyven év múlva özvegyének (ha lesz?) egy kis száraz kenyérré valót juttat a nyugdíj-jaruléka révén, amikor ma ő is, családja is elsődrendű életszükségleteket nélkülöz, amiről csödkérések és árverési hirdetmények kellő bizonyítékot szolgáltatnak? Ily körülmények közepette szabad-e a fuldokló ügyvédi kart még egy hatalmas csapással sújtani, a nagy intézeti és kamarai illetmények behajtásával?

A közgyűlés — ha jól értettük — hat havi Stillhaltet szavazott meg, vagyis hat hónapon keresztül a kizárásokat nem fogják foganatba venni.

De mi lesz hat hónap múlva? — kérdezi a „budapesti ügyvéd 1932.” — és reméljük, hogy azok, akiket kartársai bizalma és reménysége felelős posztokra helyezett, ugyancsak ezt kérdezik maguktól és egymástól és oly végleges megoldást találnak, amely ezt az egyre keserűbb és keservesebb mellékizzel bíró problémát végre kielégítő megoldáshoz juttatja. F. P.

Közgyűlési témák! A budapesti ügyvédi kamara legutóbb viharos rendkívüli közgyűlést tartott. A napirenden olyan témák szerepeltek, hogy azok mellett szó nélkül nem mehetünk el.

*

Szükségadó. A kamara választmánya, mint az előző évben, azt javasolta, hogy az elszegényedett, beteg és momentán bajba jutott kartársak segélyezésére vessen ki a kamara az idei évben is 10% „szükségadót” a tagok tag- és nyugdíjjárulékának együttes összege után. A közgyűlés elfogadta ugyan a javaslatot, de nem elégedett meg ezzel, hanem elfogadott egy kiegészítő indítványt is, amely szerint „a szükségadót kiterjeszti oly módon, hogy a kamara jól kereső és tehető tagjaira a százalékos inségégély összegén felül 20 pengőtől 1000 pengőig terjedő szükségadópótlék vettessék ki, és úgy a kivetést mint a befolyt összegek felhasználását egy pártközi intéző bizottság és a választmány együttesen intézzék”.

A múlt évi szükségadó címén 76.219 pengőt vetett ki a budapesti kamara ugyancsak 10%-os alapon. Az idei szükségadó ugyanennyi lesz. A kiegészítő határozat alapján kivethető pótlék összege egyelőre beláthatatlan, de az indítványozó és a határozat megszavazóinak elgondolása szerint ebből a pótlékból is ugyanolyan összeget kell beszédni, mint a szükségadóból. Tehát 150.000 pengő csak szükségadó címén egy téli szezonra! Kissé túlméretezett teher az ügyvédség és az ország mai súlyos helyzetében. Hát olyan jól megy az ügyvédi karnak, hogy ezt is meg bírja fizetni? Mi úgy tudjuk: nem! Hiszen a tavaly kivetett összegből is csak 55%-ot tudott beszédni a kamara. És a határozat megszavazói azok, akik a legélesebben hangoztatják a kar rossz anyagi helyzetét. Vagy talán mégis igazuk volna, hogy megtudjuk fizetni ezt a horribilis összeget? Akkor meg önkéntelenül adódik a gondolat, hogy talán mégsem kizárólag a rossz viszonyok az okai, hogy egyesek nem keresnek, s közrejátszanak ebben más tényezők is.

Nagy ellentét látszik ugyanazoknak különböző kérdésben vallott felfogásai között. Több józanság, meggondoltság kellene a kari határozatok meghozatalánál. És még egy: hogy a hatá-

